

ROZPRÁVY

LIST PRO KŘESŤANSKOU DEMOKRACII

ROČNÍK II, č. 12.

Prosinec 1951

Décembre 1951

O B S A H:

Černé mraky nad ČSR
Zápalná šmůra časové bomby
Rok rozhodnutí
Aktuality a poznámky
Le testament de Fr. Halas

Exp.: S. Ghelfand, 49, rue Brichaut, Bruxelles-Belgique.

JOURNAL MENSUEL

Prof.dr.Bohdan Chudoba zaslal do slovenské "Jednoty" tento list:
Pan Filip Hrobák,redaktor Jednoty,Box 150,Middletown,Pa.

Vážený pane, k pozvánkám uveřejněným v "Jednotě" z 17 října 1951 která se mi dnes dostala do rukou,mám tyto námítky:1/ Není pravda že dr.Chudoba a dr.Haljan se obrátili na politiky v exilu s myšlenkou ČSR na základě Pittsburghské dohody,nýbrž je pravda,že jsme ve svém listě z 30.listopadu 1950 prohlásili,že jak národ český tak národ slovenský mají každý nezadatelné právo na správu svých věcí a že vzájemné vztahy obou národů by bylo dobře formulovati na principu federace.

2/Není pravda,že,j sme vytvořili organizaci,která hlásá federativní ČSR,nýbrž je pravda,že jsme prohlášením datovaným v Bruselu dne 29 září znova opakovali,že každý z obou našich národů je... národem státoprávním. 3/ Není pravda,že se mé názory změnily od doby mé návštěvy v Ludwigsburgu,nýbrž je pravda,že nyní stejně jako tehdy trvám na tom,že mají-li Češi nárok na vlastní stát,mají jej též Slováci.Že při tom radím k federativnímu řešení společných zájmů,vyplývá z dvojího důvodu: a/je to povinností vyplývající se zásad křesťanského mravního názoru, b/ bylo by anachronismem rušit mezi oběma našimi národy to,k čemu celá ostatní svobodná Evropa konečně začala směřovat po tolika bolestných zkušenostech Váš Bohdan Chudoba.

"Jednota" list uveřejnila v plném znění dne 14 listopadu a připojila k němu toto redakční sdělení: Dr.Chudoba,známý český politik a historik,napísal nám list,ktorý vďačně uverejnujeme,lebo jeho vlastné osvedčenie je najsmerodatnejšie,I berieme veľmi radi na známosť,že dr.Chudoba a jeho skupina sú za slovesný štát. Vítáme objektivní stanovisko "Jednoty" a používáme této příležitosti k opětovnému zdůraznění,že Křesťanská demokracie usiluje o bratrskou dohodu Čechů a Slováků,jakožto dvou státoprávních národů.Uskutečnění této dohody již v exilu,třeba ve formě pracovního souručenství,znamenalo by mohutnou hráz proti neokomunistickému proudu,jímž jsou unášeni naši profesionální politikové a také vyřazení temných sil z politického života naší emigrace.

"Rusku musíme důvěřovati.Jen Rusko je s to,aby zabránilo každému budoucímu Mnichovu. A Rusku můžeme důvěřovati.Sovětské Rusko neruší daného slova."

/dr.Petr Zenkl ve Svobodném Slově 1.ledna 1948/.

V Bruselu se před krátkým časem ustavila Konfederace býv. čs.politických vězňů,oblast Belgie.Předsedou byl jednomyslně zvolen br.Jaromír Vaněček,2,rue de Verviers,Bruxelles.

ROZPRÁVY,list pro křesťanskou demokracii. Ročník II.prosinec 1951. Řídí a vydává S.Ghelfand,pod záštitou křesťansko-demokratické strany v Belgii.Všechn korespondenci řiďte na adresu:S.Ghelfand, 49,rue Brichaut,Bruxelles,Belgique.

ČERNÉ MRAKY NAD ČSR

S.Ghelfand

Pád bývalého generálního tajemníka komunistické strany Československa, Rudolfa Slánského, je novým důkazem státnické moudrosti Stalinovy. Neboť již Macchiavelli učil: Kd chce býti diktátorem a ponechá Bruta na živu, anebo kdo chce zříditi republiku a nezabije syny Brutovy, brzy ztratí vládu. Macchiavelli byl ovšem pouhý diletant a packal ve srovnání s mistry dialektického materialismu, Marxem začínaje a Stalinem konče, protože ještě nepoznal druhou hesi dialektické metody, hesi o věčné změně v přírodě a lidské společnosti. Tato druhá these dialektiky v překladu do obvyklé řeči zní asi takto: citron je třeba vymačkat a pak vyhodit na smetiště. Jako příklady této vědecké marx-lenin-stalinské politiky uvedeme třeba Trockého, Bucharina, Rykova, Piataкова, Rajna, Dimitrova a Gomulku. Byli to vesměs marxisté, jimž ona famosní druhá věta byla ovšem dobře známa, a kteří měli pouze tu smůlu, že se jim nepodařilo aplikovati tuto druhou hesi na Stalinovi, nýbrž že byla naopak aplikována na nich. Avšak přímo klasickým případem je nedávno zatčený Rudolf Slánský.

R. Slánský - vlastním jménem Salzmann - se narodil r. 1901 v Žilině na Slovensku. Ve dvaceti letech vstoupil Slánský do sude-toněmecké komunistické strany, která se brzy nato připojila k české KS na rozkaz moskevské Kominterny a přes původní odpor vůdce českých komunistů Bohumila Šmerala. Slánský tehdy dobře zvětral konjunkturu a přestoupil k českému křídlu KS, kde spatřoval širší možnosti pro svou politickou kariéru. Ihned se též angažoval pro Klementa Gotwalda, v němž cítil budoucího muže KSČ, a jenž byl tenkrát ještě poměrně bezvýznamným členem ústředního sekretariátu. Slánský volil dobře, již za několik měsíců na to byl Gottwald jmenován generálním tajemníkem KSČ. A od té doby počala též stoupat hvězda R. Slánského na komunistickém nebi. R. 1934 byl již Slánský jmenován ústředním tajemníkem KSČ pro Čechy a členem ústředního výkonného výboru. Před tímto jmenováním prošel Slánský dvouletým školením v Marx-Leninově Ústavu v Moskvě.

Krátce před invasí Hitlerových hord do československých zemí v r. 1939, Slánský a Gottwald vyemigrovali do Moskvy, kde byli až do podzimu 1944, kdy bylo Slánskému svěřeno vedení partyzánského hnutí na Slovensku a kde též Slánský, Gottwald, Nejdělý a Kopecký vypracovali t. zv. Košický program, spočívající v socialisaci hlavního průmyslu a na zničení základních občanských svobod pomocí t. zv. Národní Fronty komunistů a jejich nekomunistických kolaborantů. V květnu 1945 byl R. Slánský jmenován generálním tajemníkem KSČ, čímž jeho politická kariéra vyvrcholila.

Různí zahraniční komentátoři naznačují, že prý mezi Gottwaldem a Slánským panovalo nepřátelství. Nemáme pro toto tvrzení nejmenšího důkazu. Naopak, Slánskému může Klement Gottwald vděčiti za své jmenování r. 1945 náměstkem premierovým, r. 1946 po volebním vítězství, předsedou vlády, a v r. 1948 po zdařilém převzetí moci KSČ, prezidentem republiky. Volební kampaň r. 1946 byla Slánským vedena přímo mistrně, i když ovšem vezmeme v úvahu nemohoucnost, neinteligentnost a naivnost

V září 1947 se Slánský zúčastnil ustavení Kominformy ve Varšavě. V listopadu téhož roku vypracoval Slánský akční program pro převzetí moci komunistickou stranou, zorganizoval a připravil akci Ústředí odborových organizací, rozdělil již předem úlohy a stanovil směrnice pro rozhlas, vyzbrojení závodních milicí, obsazení vedoucích míst ve státní policii spolehlivými lidmi atd. Slánský byl "šedou eminencí" únorového převratu v ČSR. Seděl ve své kanceláři "Na Příkopě" v Ústředním sekretariátu KSČ, a tahal provázky podle nichž se odehrávaly události ve dnech 20-25 února. Klement Gottwald, jenž byl tehdy ministerským předsedou, byl jenom mužem v popředí, jenž mluvil na shromážděním lidu, vyjednával s prezidentem Benešem, a hlavně hodně pil v tyto dny - je známo, že Gottwald sotva stál na nohou, když oznamoval 25 února odpoledne složení nové vlády. Avšak Slánský byl pravým vůdcem celé akce, její duší a jejím mozkiem. Není proto správná domněnka, že pád a zatčení R. Slánského je důsledkem jakéhosi domnělého nepřátelství mezi ním a Gottwaldem. Slánský přece nebyl nikterak nebezpečný Gottwaldovi, jelikož neaspiroval ani na předsedství ČSR ani na předsednictví KSČ, a byl dokonale spokojen ve své funkci generálního tajemníka KSČ. Naopak, Slánský i Gottwald byli spojeni pojítkem stejného pojetí úkolů a směrnic KSČ a pád Slánského je pouze předehrou k dalším pádům a bude to nepochybně sám Klement Gottwald, nynější prezident ČSR, jenž se stane obětí "druhé téze".

Oč šlo a jde v případě R. Slánského? Především si musíme uvědomiti jedno: že totiž všechno, co se v ČSR odehrává v souvislosti s čistkou v řadách KSČ, je činěno jen a výhradně v zájmu Kremlu.

Čím se tedy provinil Slánský proti zájmům Kremlu? Slánský, tento věrný pes Stalinův, tato první balalajka Kominformy, první muž února 1948?

Na začátku r. 1945, kdy už byla rudá armáda obsadila téměř celé Slovensko, objevily se najednou letáky, vyzývající Slováky, aby vykonali plebiscit v otázce připojení Slovenska k Sov. svazu. Před tím se již podobný "plebiscit" konal na Podkarpatské Rusi, ve stínu sovětských bodáků a revolverů NKVD. A právě tehdy, v předjaří 1945, zakročili u samotného soudruha Stalina soudruzi Gottwald, Slánský a Kopecký, se žádostí, aby NKVD přestalo ve své propagandě, a dovolávali se dokonce smlouvy o přátelství mezi ČSR a SSSR z prosince 1943, podepsané Stalinem, Benešem a Msgr. Šrámkem. Načež byla na rozkaz Stalina kampaň za připojení Slovenska k SSSR okamžitě zastavena. Jak kruhy Národní Fronty, tak i vedoucí KSČ pokládali tuto epizodu právě jen za epizodu a za výraz pouhé nemístné horlivosti NKVD, a spatřovali, v oficiálním postoji Stalinově další důkaz věrnosti milovaného Otce národů danému slovu.

Mýlili se ovšem všichni. Politikové kolaborantských stran se mýlili proto, že se chtěli mýlit, a také proto, že neměli bohužel! - ani nejmenšího ponětí o dialektickém materialismu, ve kteréžto ingoranci setrvávají podnes. Gottwald, Kopecký a Slánský se zmýlili tenkrát proto, že byli v zajetí svého plánu na komunistaci Československa - vypracovaného ostatně spolu s moskevskými znalci z kruhů bývalé Kominterny - a byli přesvědčeni, že se Stalin spokojí se socialisací výroby a s politickou závislostí Československa na Sov. Svazu. Neníť učedník nad mistra, a Stalin skutečně dokázal, že je mistrem dialektiky, tím, že uměl čekat na příhodnou chvíli. Neboť neporozumíme politickému dění naší doby bez přesné

znalostí politického učení marx-leninismu. Podle Marxe a Engelse úloha státu po uskutečnění vítězné proletářské revoluce má spočívat hlavně v mocenském zabezpečení socialistických vymožeností a v převýchově socialistických občanů pro budoucí komunistickou společnost, kde státu vůbec nebude. Lenin ještě r. 1917 těsně před říjnovou revolucí vydal brožuru "Stát a proletářská revoluce", v níž hájil vehementně Marxovu koncepci státu. Na začátku let dvacátých však Lenin pozměnil svůj názor v ten smysl, že socialistický stát vzešlý z říjnové revoluce, musí upevnit svou moc až do krajnosti, protože se nachází v "kapitalistickém obkličení". Jinými slovy, socialistický stát "neodumírá", jak to předpovídal Marx, nýbrž naopak roste a sílí, jelikož je jedinou nadějí světové proletářské revoluce. Stalin pak vynalezl teorii o tom, že budoucí komunistická společnost může být uskutečněna také v rámci státu, a r. 1946 dokonce prohlásil, že se SSR již vydal na cestu komunismu.

Ze stanoviska "dialektické metody" jsou Národní Fronty a lidovědemokratické režimy jen etapou na cestě ke komunistickému ráji, jsou tedy jen časnou formou politického vývoje. Košický vládní program a servilnost politiků Národní Fronty byly Stalinovi velmi prospěšné právě tím, že byly pouhými stupni v plánu dialektického vývoje; jakmile však bylo žádoucího stupně dosaženo, stala se Národní Fronta bezpředmětnou, ba naopak škodlivou budoucímu vývoji, jelikož naši naivní politikové hodlali stabilisovati stav, jehož bylo dosaženo uskutečněním košického programu. Dr. Beneš a politikové prohlašovali nejednou, že se již více socialisovati nebude, ba i sám Gottwald závazně prohlásil, že v ČSR nebudou kolchozy, což ovšem bylo geniálním uspávacím prostředkem pro národní frontovské naivky. Dalším stupněm dialektického vývoje v ČSR byl 25 únor 1948, čistka v Národní Frontě, jakož i ustavení "Obrozené Národní Fronty". Cílem této etapy československé dialektiky stala se úplná socialisace a ještě větší závislost, politická i vojenská, na SSSR. Naivní politikové staré Národní Fronty octli se najednou v exilu, kde stále dumají o tom, co se vlastně stalo, a zdá se, že dospěli dokonce k názoru a poznání, že byli komunisty oklamáni.

Nyní spěje v ČSR vývoj k svému dočasnému cíli, t. j. k úplné socialisaci všech zdrojů a prostředků výroby, jakož i veškeré národní práce. Kdysi kulturní a západoevropský styl života v ČSR se dnes stále více podobá onomu standartu, jenž činí život v Sovětském svazu tak nepřekonatelně půvabným. Až bude tohoto dočasného cíle, t. j. socialismu dosaženo, pak se ovšem může další vývoj ubírat jen směrem k oné šťastné komunistické společnosti Marx-lenin-Stalinově. Pak se ovšem stanou zrádci a kolaboranti z "Obrozené Národní Fronty" zbytečnými, ba i škodlivými, a budou jim pak vytýkat, zcela v souladu s famosní druhou thésí dialektiky - že již v r. 1948, kdy šli do nové Gottwaldovy vlády "Obrozené Národní Fronty", hodlali překážeti stalinskému dialektickému vývoji, a že jen proto šli do nové Gottwaldovy vlády. Vzhledem pak k světoznámým vědeckým metodám, které jsou používány dnešním čs. gestapem, nepochybujeme o tom, že se Flojhar, Šlechta a spol. víceméně "dobrovolně" přiznají ke všemu co jim bude kladeno za vinu...

Avšak Stalin - a v tom právě veží jeho nepřekonatelná státnická moudrost - nikdy nepřipustí, aby ČSR započala samostatné dialektickou cestu ke komunismu, a nic také nedá na ujišťování čs.

komunistů o jejich lásce a věrnosti. Po trpkém zklamání v Titovi, jenž hodlá ubíjet své národy sám a bez pomoci Kremlu, Stalin nemůže připustiti, aby "vývoj ke komunismu" probíhal současně v několika státech najednou-zejména ovšem z hlediska vojenských zájmů SSR ohrožovaným prý "kapitalistickým obklíčením. A proto se nyní stal nejvýše aktuálním problémem připojení ČSR k Sov. svazu, podle příkladu Litvy, Estonska a Lotyšska, a podle plánu, jehož vznik se zřejmě datuje od teheránské konference v r. 1943 a jehož cílem je připojení také Polska, Rumunska, Maďarska, Bulharska a podle možnosti též snad i Vých. Německa.

Musíme stále bráti zřetel na dialektickou psychologii kremelských vůdců. Je známo na př., že se do sovětských a lidovědemokratických koncentráků dostávají zhusta lidé, jimž komunistický režim nemůže vytknouti než jejich "sociální původ" a v nichž spatřuje jen potenciální nebezpečí ohrožující vymoženosti vítězného socialismu. Taktéž při sdělávání plánu na připojení ČSR k Sov. svazu počítá Stalin s eventualitou, že by lidé, jež lidovědemokratický režim vynesl na nejvyšší místa, mohli mít osobní zájem na zachování "Statu Quo" a byli tudíž v zákrutu své duše odpůrci Anšlusu. Je přece velký rozdíl mezi postavením třeba presidenta Gottwalda a -v nejlepším případě- sovětského gauleitera Gottwalda, v "autonomní sovětské republice české" /neboť podle kremelského plánu má býti též "autonomní sovětská slovenská republika". Podle dialektické psychologie však je možnost totožná se skutečností, a proto také nemohu býti v očích Kremlu spolehlivými na všech 100 o/o lidé, jejichž osobní postavení a blahobyt jsou intimně spjaty s dnešním stavem věcí.

R. Slánský byl sesazen a zatčen nikoliv proto, že se prý nedohodl s Gottwaldem, jak jsme to četli v četných tiskových komentářích. Slánský byl zatčen proto, aby byl Gottwald izolován. Druhá tehse dialektické metody se nyní uplatňuje na těch, kdož tuto druhou hesi tak úspěšně aplikovali, navlas stejným způsobem na svých odpůrcích a do té původní a pak "obrozené" Národní Fronty. Všechny nepochybné předchozí zásluhy R. Slánského, jeho úloha při sdělávání košického vládního programu a ve volební kampani, mistrovské rozbití slovenské demokratické strany v r. 1947, úspěšný puč 25. února-všechno to je v očích Kremlu bezzáslužné, jelikož se Slánský ukázal r. 1945 jakožto "nepřítel" Sov. svazu a "nacionalistický úchylkář" v době, když NKVD dělalo na Slovensku propagandu Anšlusu. Je ovšem nepochybné, že se Slánský přizná ke všemu, z čeho bude "obviněn", třeba také i k tajné účasti na Atlantickém paktu, prostě přizná se ke všemu, co si jen bude Kreml přát. Hlavně pak k tomu, že onen zákrok r. 1945 ve prospěch celistvosti ČSR prováděl s Kopeckým a Gottwaldem jen z důvodu nezměrné nenávisť k Sovětskému svazu a věci světové proletářské revoluce. A není též vyloučeno, že ještě během vyšetřování se Slánským dojde v ČSR k období únorového puče z r. 1948 a k "plebiscitu" podle vzoru litevského, lotyšského, estonského a karpatorského, o žádosti za přijetí ČSR do svazku "šťastných" národů SSSR.

Z tohoto hlediska je též jasným právě důvod pro dnešní masovou "čistku" v řadách KSČ a pro zatýkání mnoha tisíců komunistických partajníků. Nad ČSR však neovládají černé mraky Anšlusu, se všemi jeho hrůznými důsledky včetně násilné deportace statisíců Čechů a Slováků do táborů otrocké práce v sovětské Kolymě. Chystá se nový zločin kremelských diktátorů.

ZÁPALNÁ ŠŇÚRA ČASOVÉ BOMBY.

Dr. Jan A. Baťa

Obě světové války měly za účel získání "životního prostoru" v Evropě. Nesmysl, protože tam ho není. Ale skutečnost evropského přelidnění státníci odstraňovali stranou, jakožto hloupé válečné heslo Kaisera a Hitlera. Dnes už je všem jasno, že přelidnění Evropy je skutečností a migrace jedinou cestou z něho. -

V roce 1900 čítala Evropa/Wilcox/	470	milionů lidí
v obou světových válkách zahynulo	32	" "
vystěhovalo se v letech 1900-1950 z Evropy	36	" "
dnešní odhad obyvatelstva v Evropě je	540	" "

Z toho je DP, uprchlíků a nezaměstnaných asi 30 milionů lidí, kteří nemají v Evropě z čeho žít a pro které není prostředků na jejich přestěhování do zámoří. Prázdné země se také jejich příchodu brání.

V našem svobodném světě je dosti "životního prostoru" pro 6.000 milionů lidí. Žije nás tu asi 2.500 milionů. Proč se tedy brání? V samotné Brazílii je dosti prostoru pro 500 milionů nových obyvatel. Proč tedy nechť miliony přistěhovalců ročně? Vždyť by z toho taková prázdná země měla mnoho výhod!

Malokdo si uvědomuje, kolik je zapotřebí k a p i t á l u k tomu, aby se nějaká nová země stala schopnou pojmouti nové obyvatele.

V USA a Kanadě vyžaduje zaměstnání jednoho průmyslového dělníka k a p i t á l u asi 5.000 dolarů. Kromě toho se počítá že na výstavbu obydlí pro jeho rodinu, s elektrinou, kanalisací vodovodem atd. je třeba dalších 5.000 dolarů. A konečně na výstavbu dopravy, železnic, průplavů, silnic, škol, nemocnic, kostelů a veřejné služby dalších 5.000 dolarů. Tedy celkem na rodinu 5 osob 15.000 dolarů. Ale v USA a v Kanadě dnes to není problém t a m ten kapitál j e.

V Brazílii vyžaduje zaměstnání jednoho průmyslového dělníka asi 20.000 dolarů kapitálu. A ten kapitál zde není. Naopak - zatím co v USA, Kanadě, Švýcarech a jinde banky neplatí úrok ze vkladů, v Brazílii je úřední úrok 12 procent a neúřední od 15 do 50 procent ročně. To ukazuje, jak bolestně zde kapitál schází.

Znamená to tedy, že není východiska? Nikoliv.

Jediný únosný způsob migrace ve velkém měřítku tkví v migraci zemědělské.

V červenci letošního roku učinil jsem Sv. Otci Piu XII. podání, že pro migraci 5tičlenné rodiny z Evropy do Brazílie je třeba 15leté půjčky 5.000 dolarů. Za ně lze zaplatiti dopravné rodiny do zámoří, výstavby zděného domu o 4 pokojích, kuchyni a koupelnou, 15 hektarů úrodné půdy, 4 kusů dobytka, pracovního nářadí a nábytku domu atd., kam by se rodina přistěhovalce nastěhovala, aby mohla i h n e d začít pracovat na svém majetku jež během 15 let práce splatí, při čemž jí zbude na konec asi 50.000 dolarů.

V poradě s odborníky kolonisace na universitě "Pro Deo" v Římě za předsednictví Rektora P. Morliona, které trvaly dny a noci byly udávány argumentace, z nichž některé stojí za to opakovati, některé vysvětlím:

- a/že mé údaje jsou produktem zkušeností s osídlením 60.000 lidí na mé půdě v Brazílii v posledních 10 letech
- b/že v bankách svobodných zemí světa leží stamiliardy dolarů nezaměstnaných-bezúročně.-V debatě se ukázalo že je to 150 miliard
- c/že dnešní banky nejsou vhodnými finančníky migrace
- d/že proto zřízení migračních bank je nyní právě tak nutné, jako bylo svého času zřízení Hypoteční, Dopravní Živnostenské, Průmyslové, Diskontní, Exportní Banky.
- e/že když se nenajde kapitál na provedení migrace-alternativa je V á l k a, která však problém nevyřeší, jako jej nevyřešily dvě předešlé války.-Leda snad vyhubí tolikéž milionů lidí, kolik jich dnes čeká na migraci, aby se problém po ní vrátil.
- f/že zabití jednoho vojáka kterékoliv národnosti za světové války II.stálo 104.000 dolarů.Ty peníze se nevrátí nikdy.
- f/že za 104.000.- dolarů půjčených migraci, lze přestěhovati z Evropy do zámoří do ráje, blahobytu a štěstí 104 lidí v 21 rodinách.-A peníze se vrátí, v 10 letech kapitál a v 15 letech i s úroky.

Sv.Otec srdečně souhlasil s dynamismem míru pomocí migrace. V září 1951 přiletěl do Brazílie Rektor Morlion, přesvědčiti se, že plán a údaje jsou správné. Ztrávil několik dnů vyšetřováním kolonistů, prohlásil: "Je to fantastické, že je možno kolonisováním nemajetných na základě půjčky 1.000 dolarů na osobu vytvořiti v 5-15 letech kapitalisty a milionáře rolníky, jak jsem se přesvědčil.

A nyní obraťme list:

69 President Truman ohlásil 23.července vojenský rozpočet pro r.1951 56 miliard dolarů, 5 miliard na válku v Koreji, 8 miliard na pomoc Evropě, t.j.v konci konců podpora nezaměstnaných a D Ps.

Zajisté musí západní svět býti připraven k obraně proti komunistickým, otrokářským imperialistům. Je úkolem států budovati obranu-a občanů zaplatiti ji v daních.

Je zajímavé pozorovati tu naprosto nesmyslnou, ba protismyslnou situaci, ve které se náš svět dnes nachází.

Kapitalismus, t.j.náš západní svět svobodných dělníků, rolníků, obchodníků, průmyslníků, živnostníků, zaměstnanců a pensistů, se krčí vylekán a bezmála se schovává ve strachu z nepřítele, kterého by mohl jediným máchnutím své mocné zbraně-kapitálu-prostě rozdrtit.

Nevzali jsme na vědomí ani zdaleka svoji sílu a možnosti. Díváme se na utrpení a bezmoc 30 milionů našich ideových příslušníků, zmítajících se v Evropě beznadějí. Kdo to jsou těch 30 milionů uprchlíků a nezaměstnaných? Jsou to vesměs někdejší podnikatelé, kteří do nedávna měli svá postavení, peníze v bankách, podniky, dílny, statky, živnosti a kanceláře. Komunismus je vyvrhl, vyhnal, okradl a ztýral. Uprchlí s holým životem k nám, na západ, v naději, že najdou přátele, kteří jim pomohou dobýti si znovu svobody a i jistou budoucnost.

Jsou to lidé přesně jako my sami dnes. A když nenajdeme srdce a odvalu jim pomoci, můžeme očekávat, že za nějaký čas budeme my sami ve stejném postavení vylekaných uprchlíků, protože svým strachem, nedostatkem rozmyslu a smyslu pro povinnost k těmto postiženým p o m á h á m e komunistům.

Říká se studená válka tomu, co je ve skutečnosti konkurenčním bojem komunsimu proti nám, k a p i t a l i s t ů m, majitelům vlastnictví ať malého či velikého.

Kapitál je naší neodolatelnou zbraní. Avšak my nebojujeme. Vede se soutěž, konkurence o c o ? O d ů š e těchto 30 milionů uprchlíků, za nimiž napjatě čeká dalších 300 milionů, aby viděli co to ten k a p i t a l i s m u s je? - Aby viděli, kdo jsme to my, svobodní lidé západního světa, kapitalisté, svobodní majitelé n a š e h o v l a s t n í h o k a p i t á l u.

Aby viděli, zdali to stojí za to, aby se odhodlali rozbit ten všivý, ničerný, otrokářský, loupežnický systém komunistický, který je v celé střední a východní Evropě utlačuje, vykořisťuje a zotročuje.

Všichni ti lidé od Vladivostoku až po Labe dobře vědí, že Západ má prostředky k tomu, aby zvítězil. Nevědí pouze, zda je dosti moudrý a odvězný, aby těchto prostředků použil.

Doposud vidí, že nemáme ani moudrosti, ani odvahy a že jsme tím, čím nás prohlašuje komunistický tisk: Zbabělá chaátra sobců, kteří nemají rozumu, odvahy ani citu pro druhého.

Vidí dobře, že necháváme naše zbraně ležeti ladem a lidi, kteří pomoci potřebují, trpěti hladem.

Slyší, co Sv. Otec řekl ve své Encyklice, kde vyzývá k Solidaritě vůči oněm 30 milionům postižených uprchlíků. Sv. Otec v ní žádá, prosí, abychom jim pomohli z bídy, hladu a beznaděje.

President Truman přede dvěma lety řekl, že je třeba pomoci DP a "nedostatečně vyvinutým zemím". Ohlásil tehdy "Odvážný nov-
vý program" a "triumfální akci". Avšak triumfální akce IRO byla právě likvidována.

Dva přední vůdcové světa nám, kapitalistům, dali směrnice. Uposlechli jsme jich?

Když dá Stalin směrnice, stará se tuze o to, aby byly sledovány? Nikoliv. - V í, že budou splněny do posledního puntíku, protože jinak... Sibir každému, kdo by se zprotivil.

Vůdcové jsou na to, aby dávali směrnice. Zvolení vůdcové v demokracii mají nárok, aby byli sledováni lépe, nežli diktátoři. Vždyť právě proto jsme je volili, aby nás vedli.

Že toho nečiníme, vidí všichni ti lidé před jako za "Ze-
leznou oponou". Oni vidí dobře všechny ty naše úžasné prostředky vítězství. Jsou zoufalí, ti uprchlíci na Západě, jako ti v otroctví, když vidí, že n e m á m e srdce, odvahy ani rozumu, využití jich.

Oni dobře vědí, že komunisté nemají nic nežli své plechové huby a drzost, nic kromě brutality otrokářů. Ale co mohou dělati co si mají mysliti, když vidí, že my necháváme n a š e z b r a-
n ě l e ž e t i bez užitku a schováváme se za vlády, politiku UNO a k dov í co?

Oni dobře vědí, že my na západě máme všechno, abychom provedli onu "OPERACT ŽÁZRAK", jak o ní píše Donald Kingsley/IRO/
jenž správně vidí, že problém DP, co je MIGRACE je "ŽAPALNOU

ŠNÚROU PŘÍŠERNÉ ČASOVÉ BOMBY", kterou je nutno vytáhnouti z Evropy, aby nevybuchla. Lidé ve světě vidí dobře, že my na západě máme všechno co potřebujeme, abychom mohli velkoryse provést akt solidarity, MIGRACE.

Máme na západě staniliony hektarů dobré panenské půdy, čekající na člověka, by si ji zpracoval, spravoval, z ní žil, ji miloval. Máme staniliardy dolarů tak nezaměstnaných, že nenesou ani úroků. Máme tisíce podnikatelů schopných provést bystře a rychle onu "OPERACI ZÁZRAK", migrací milionů rodin ročně.

Oni vidí, že takováto operace by mohla splniťi nejdivočejší sliby prolhaných komunistů o ráji a blahobytu, i těch dnes ožebračených DP, i těch, kteří se ještě neodvážili, vidouce to, protrhnouti tu papírovou železnou oponu, protože nevidí, že by si tím pomohli. Oni pozorují s děsem, že pro naši slepotu nakonec dojde snad k té migraci k o m u n i s t i c k ý m i metodami. Že budou emigrováni třeba na otrokářských lodích/nám ukradených/s knutou co neodolatelnou pohnutkou vystěhování, místo neodolatelnou pohnutkou ráje, blahobytu a vlastnického štěstí.

Oni pozorují, kterak vybuchují jedno po druhém ohniska komunismu na světě z b e z n a d ě k e: v Číně, Koreji, Indočíně, Burmě atd. a ohniska neklidu a bolševisace na sucho v Iranu, Egyptě atd. Vidí v tom s p r á v n ě naši slabost-nové Mnichovy a Godesbergu.

Zatím stojíme s komunismem jen ve "studené válce", ve válce o duše. Střediskem a zkouškou našich schopností i síly je těch 30 milionů DP. To jsou duše, jež potřebují p e ř í. Potřebují peníze, půjčky a pomoc dostatí se do zámorí, kde by mohli začítí nový život svobody a práce ve vlastním a na vlastním.

Kapitál je zbraní našeho světa. My j e j m á m e v nadbytku. Máme jej ve všech potřebných formách. Kapitál je na to, aby sloužil člověku. O to se vede ta "studená válka". My ten kapitál máme, ale necháváme jej schovaný v punčoše, v safu, v bance, zatím co komunisté už pokládají ve všech zemích dynamitové podkopy pod bankami, kde je uložen, štárají do všech slavníků, kde je uschován, aby se jej jedné chvíle zmocnili. A my kapitalisté, pošetilci, si myslíme, že jej máme jistý. NEMÁME.

Boj s komunisty, s komunismem je dosud jednostraný, vedený p o u z e komunisty. Je k smíchu, že vlastně jsou komunisté na postupu, říkájíce: My ten kapitál sice nemáme a proto jej nemůžeme rozdělití. Pomozte nám, abychom jej mohli těm shnilým kapitalistům uloupití a dostanete z toho něco.

Dynamismus míru, zahájený migrací je jedinou cestou. Musí předcházetí dynamismu války, jedoucímú dnes na zlatém koni.

Dynamismus Míru žádá ochotu "riskovati" setinu toho, co by stála válka, již budeme nucenu zaplatití, a tisícinu toho, oč budeme olupení, když migraci neprovedeme.

Zahájivše my sami, kapitalisté, t. j. majitelé svobodného vlastnictví konkurenční boj s komunismem odstraníme pomocí migrace také nadobro problém krisí kapitalismu a můžeme zahájití Mír stáletí a rozmetáme též i komunismus, již tucetkráté v historii lidství kapitalismem přemožený.

R O K R O Z H O D N U T Í

/Úryvek ze vzpomínek/
Bohdan Chudoba

Rok 1947, nikoli rok 1948, byl pro nás rokem rozhodnutí. Chceli někdo z únorových událostí 1948 dělat revoluci, nemluví strážlivě. Nebyla to revoluce, byl to jen konec útěku před komunisty, který započal a vyvrcholil již v r. 1947. Dvakrát toho roku, při rozhodování o Marshallově plánu a při tak zvané Durišádě, byla příležitost vzít komunistům vývoj věcí z rukou. A dvakrát za sebou se tato příležitost propásla. Nadto se v tomtéž roce v aféře Bugára a Kempného znova rozešli Češi se Slováky.

Smýšlení občanstva se v tomto roce vůči hledě obracelo proti komunismu. Hospodářské zkušenosti, klesající výroba, nedostatečné zásobování obchodů, to vše přesvědčovalo o pravé povaze marxismu i ty, kdo ještě neprohlédli jeho užasnou měkkost duchovní. Sjezd lidové mládeže na příklad přilákal do Prahy sto tisíc účastníků a hostů, kteří si ovšem hradili cestu z vlastních úspor, překonávající všechny možné překážky. O dva měsíce později shromáždil státem všemožně podporovaný sjezd mládeže komunistické pouhých dvacet tisíc účastníků. Na podzim zaznamenali komunisté při volbách do studentských organizací při vysokých školách porážku neméně katastrofální. Mezi zemědělci ztratili jakékoli sympatie k marxismu i ti, kdo snad ještě před rokem pro něj hlasovali. A dokonce mezi dělnictvem nastávalo velké vystřízlivění. A právě tím statečnější mohlo být jednání těch, kdo stát řídili.

Může však socialistický nebo komunisující politik být statečný? Vlastním úkolem socialistického politika - a tím spíše politika komunisujícího - je obsadit svými přáteli co největší počet ředitelských míst v postátněných podnicích. Místo cizích kapitalistů chce kapitalisty své a tento boj jej tak vyčerpává, že již nemůže být statečný ve věcech jiných. Nadto podle jeho nauky jen stát je zodpovědný za všechno. Proč by tedy měl být za něco odpovědný socialistický politik?

Zkouška začala, když 5 června 1947 vyšel od generála Marshalla, který zatím převzal po Byrnesovi americké ministerstvo zahraničních věcí, popud, aby evropské státy nastoupily cestu hospodářské součinnosti, a zároveň slib, že stane-li se tak, Spojené Státy jim pomohou. Marshall tehdy ve své řeči na Harvardské universitě pravil mezi jiným: "Je logické, že Spojené Státy by měly učiniti vše možné, aby pomohly světu k návratu k normálnímu a zdravému hospodaření, bez něhož nemůže být ani politické rovnováhy ani trvalého míru". A ještě dále pravil: "Než bude moci vláda Spojených států pokročit dále ve svém úsilí ulehčit situaci a pomoci Evropě na cestě k obrodě, musí dojít k nějakému souhlasu mezi evropskými státy, který by přihlížel k dnešním požadavkům a kterým by si evropské státy rozdělily úlohy tak, aby pomohly krokům naší vlády k opravdovému výsledku".

Na základě této nabídky svolali Britové a Francouzi poradou do Paříže a pozvání na ni dostalo i Československo. Pražská vláda o tomto pozvání jednala 4. a 7. července a jednohlasně - i hlasy svých komunistických členů - se usnesla, že je přijme.

Ale 10. července ráno došla zpráva od ministrů Gottwalda, Masaryka a Drtiny, kteří den před tím přibyli do Moskvy, aby tam jednali o obchodní smlouvě, že Sovětský Svaz žádá Československo, aby se porady o Marshallově plánu neúčastňovalo. A pražská vláda se podrobila a svou účast odřekla.

Proč? To se od socialistů dosud nikdo nedověděl. Ve všech vzpomínkách, které členové oné osudné vlády od té doby uveřejnili, hovoří se v dlouhých odstavcích o tom, že prý vzkaz z Moskvy se rovnal ultimatu - což je ovšem lež, poněvadž vzkaz neobsahoval žádné válečné vyhrůžky. Také se v oněch vzpomínkách mnoho píše o tom, jak dojati byli páni ministři, když se o vzkazu dověděli. Nejdramatičtější je to vyličené v pamětech, které Hubert Ripka uveřejnil r. 1949 v parížském "FIGARU". První jednání je tam dokonce položeno do ložnice a začíná přichvátáním paní Ripkové k manželovu loži. Ale proč se naše vláda onomu vzkazu podrobila, nedozvíme se ani z těchto stránek intimního původu. Se 24 ministrů a 2 státních tajemníků bylo přece, i když Fierlingera a Svobodu nepočítáme mezi komunisty, pouze 11 zřízců Moskvy, kdežto 15 se jich údajně mohlo rozhodnouti demokraticky a svobodně. Kdyby tato vláda byla bolševický vzkaz odmítla, nic by se bylo nestalo jako se nic nestalo ve Finsku, přímo sousedícím se Sovětským Svazem, když tam komunistického ministra, který demokraticky přišel o své křeslo, prostě vyvedli z budovy ministerstva. Bylo by došlo jen k vládní krizi a k novým volbám, v nichž by komunisté byli nepopíratelně ztratili.

Ale pražská vláda se podrobila proto, poněvadž to byla vláda ministrů socialistických a socialisujících. Poradila se s Benešem, a poněvadž to byl prezident socialista, poradil jí, aby přijala. Nelze si přece znepřátelit nejsocialističtější stát světa. S "lidem" se neporadila, s "lidem" se socialista neradí, o tom jen mluví.

Ministr Procházka ovšem přijel do klubu lidových poslanců, ale jen proto, aby nám oznámil, že nezbyvá než se sovětskému přání podrobit a najít vhodné znění zprávy, která se o tom vydá veřejnosti. Když domluvil, bylo ticho. Přimlásil jsem se o slovo a řekl jsem stručně toto: "Blížíme se hospodářské nebo snad i válečné pohromě, kterou se bude řešit nesmířitelný rozpor mezi křesťanskou demokracií a marxistickou totalitou; jde o to abychom v okamžiku této pohromy měli vládu, která by nás do ní nestrahlala nebo aspoň nikoli na nepravou stranu; toto je jedinečná, ale snad také poslední příležitost, kdy je ještě možno vyvolat volby; držíme se Šrámkovy programu a vytrvejme při původním rozhodnutí vlády přijmout Marshallovu nabídku, která je míněna přátelsky a poctivě. Když jsem domluvil, bylo chvíli opět ticho. Ministr Procházka se díval na strop. Pak se zvedl poslanec Ducháček a řekl, že čas už pokročil a že je ještě třeba nabídnout vládě nějakou vhodnou stylisaci zprávy o přijetí moskevského přání. Právě o rok později si tento poslanec vyžádal v emigraci visum do Spojených států, aby tam mohl pořádat přednášky o svém boji proti komunismu.

Jen mimoděk socialisté prozradili své pravé zaměření. Už 7. května prohlásil předseda sněmovny a poslanec za stranu národně socialistickou, Josef David, při zájezdu do Londýna: "Československo by odmítlo americké půjčky, kdyby měly být poskytnuty v duchu Trumanova plánu pomoci Řecku a Turecku." A neměl v kapse žádné moskevské "ultimatum". Druhý vynikající člen téže sociali-

stické strany, Prokop Drtina, tehdy ministr spravedlnosti, napsal do článku "V zájmu Československa" uveřejněném hned po rozhodnutí pražské vlády ve "Svobodném Slově", doslova: "Československá vláda změnila své stanovisko k pařížské konferenci z vlastního uvážení a rozhodnutí a to nejen v zájmu Sovětského svazu, ale především v zájmu Československa; neboť jsme přesvědčeni že ve svém zájmu nesmíme připustit, aby se postup Československa mohl jevit tak, že by ono snad přispělo k oslabení mocenské pozice Sovětského svazu v Evropě." A snad jako případ vrcholného prozrazení něčeho, co mělo zůstat národu skryto, budiž tu citován výrok předsedy národně socialistické strany Petra Zenkla, pronesený v Karlových Varech a otištěný v "Svobodném slově" ze dne 4. srpna 1947: "Kdo nechápe, že bez spojení se Sovětským svazem, s jediným státem, který nám může poskytnout okamžitou a účinnou pomoc, byli bychom znova vystaveni německé hrozbě, a kdo nevidí, že tato hrozba trvá a že se zvětšuje neshodami mezi bývalými spojenci, kdo to nechápe, dokazuje, že příliš brzy zapomíná". Ze všech těchto výroků nad jiné jasně vysvítají dvě věci: za prvé, že nešlo o žádný strach z nějakého ultimata, nýbrž o "vlastní uvážení a rozhodnutí" a za druhé, že čeští socialisté jež tehdy chystali národ do války proti Spojeným státům severoamerickým, obrátne využívají českých obav z Němců, jen aby náš stát dostali plně do sovětského imperialistického tábora a posílil sovětské strategické postavení.

Dnes každý nahlédne, že právě to byl den rozhodnutí - nikoli únor 1948, kdy vše již bylo prohráno. Ale tenkrát ovšem, v létě 1947, nikdo ještě nemohl zlomit nad naší samostatností hůl, i když se toto všechno stalo. Já jsem se utěšoval, že se snad najde ještě nová příležitost k obratu. Rozhořčení mezi obyvatelstvem rostlo a to nejen mezi stoupenci lidové strany, nýbrž i mezi těmi, kdo o rok dříve dali hlas socialistům nebo komunistům. Příhoda s Marshallovým plánem přispěla velmi mnoha dalším občanům k tomu, aby konečně otevřeli oči. Ale postavení mé a těch, kteří se mnou ve sněmovně sdíleli mé názory, bylo ovšem zoufalé. Na jedné straně bylo nespokojené voličstvo, na druhé straně vedoucí vlastní strany, pokorní vůči každému komunistovi, ale povýšení nad všechny rozumné důvody. Vláda Hálovy skupiny v lidové straně se v té době ještě utvrdila. Z každého mého článku, pokud vůbec byl otištěn, mizely zase nejdůležitější věty. Článek o Marshallově plánu, psaný pro pražskou "Lidovou demokracii", proškrtnal na příklad tajemník Klimek tak, že z něho zbylo jen několik nesouvislých odstavců. Voliči však sami posuzovali a odsuzovali počínání vlády. I ti, kdo mi ještě o dva měsíce dříve, v květnu měli za zlé, že jsem v "Národní Obrodě" otiskl zdravici Edvardu Benešovi k narozeninám, v níž jsem mu přál, aby se v budoucnosti zachoval statečněji než r. 1938, vyslovovali teď přání, aby vláda i s prezidentem byla vyměněna.

V září však přece jen přišla ještě jedna příležitost, tak zvaná "Đurišáda". Ministr zemědělství Đuriš byl z komunistických ministrů po Václavu Kopeckém nejsurovější a nejútočnější - třeba ne tak rafinovaný jako Zdeněk Nejedlý. Ale suché léto 1947 a malý výtěžek žní postavily jej před úkoly, v nichž v křikování marxistických hesel a nadávek nic nespravi. Nejen Đuriš sám, nýbrž celá komunistická strana byla bezradná. Když už se nemohli vyhnouti povinnosti poskytnout rolníkům podporu, vymyslili si komunisté nej-

dříve tak zvanou milionářskou dávkou na úhrady této podpory; tato dávka by znemožnila i zbytky soukromého podnikání, byla by vy nesla sotva čtvrtinu peněz potřebných pro rolníky, byla by však pomocí odhadů nemovitostí-zasáhla i rolníky samotné a jejím pravním úkolem bylo rozeštvat národ do nenávisti a závisti až nepřičetné. Tenro návrh většina vlády zamítla, při čemž se právě ukázalo, nejen že i Jan Masaryk se dovede výjimečně postavit proti komunistům, nýbrž především, že vláda je přece schopna demokratického usnášení a svobodného postupu. Ale když nato ministr zemědělství v bezmocném vzteku počal ignorovati přání zemědělského výboru sněmovny a šlo o to, odhlasovat mu nedůvěru v plenu sněmovny a tím se domoci nových voleb, zvítězil opět socialismus nad rozvahou a nad vůlí k demokratickému činu.

Marně tenkrát v klubu lidových poslanců zemědělský zástupce pardubického kraje Nermuť poukazoval na to, že se zbavíme cti projevíme-li po tolika výtkách Ďurišovi důvěru. Marně totéž stanovisko zastávali Rozehnal, Sochorec a druzí. Ministr Hála zabránil, aby se klub o tom jakkoli usnesl a vydal pokyn aby se hlasovalo pro vládu a tím ovšem i pro Ďuriše. A všichni jeho nohsledové ovšem uposlechli. Ďuriš dostal většinou hlasů důvěru. Jediným výsledkem této debaty bylo, že Hálova skupina, zejména poslanec Vičánek, začala ostré tažení proti poslanci Sochorcovi, zemědelci ze Slovácka, poněvadž prý vedle poslaneckého mandátu drží i předsednictví v zemském národním výboru moravském. Že obě tyto funkce mu o půl druhého roku dříve proti jeho vůli sami přiřkli že Sochorec je obě plnými svými silami zastával a že svůj poslanecký palt celý odváděl straně, na to se neohlíželi. Nakonec ho proti vůli slováckého kraje přinutili aby se vzdal poslaneckého mandátu a dosadili na jeho místo komunisujícího advokáta Baťka. To, že Sochorec byl v rozhodující době zbaven poslanecké imunity umožnilo v únorových dnech 1948 jeho zatčení a po několika měsících vězení jeho mučednickou smrt v komunistickém žaláři.

Tak tedy skončila i druhá a tentokrát opravdu poslední rozhodující chvíle roku 1947. Když mi pak někdy v listopadu nemocný Jan Šrámek v rozhovoru řekl, že očekává, že příštího jara půjde o svobodu naší vlasti, zeptal jsem se ho, zda nemyslí, že o ni šlo již při rozhodování o Marshallově plánu. Odpověděl mi na to doslova: "Temkráté já jsem hned v poledne dal pánům pokyn, aby neustupovali. Ale oni potom přišli znova a zejména pan generální tajemník měl docela jiný názor. Tož jsem jim řekl, aby hlasovali podle svého svědomí". A toto svědomí bylo ovšem tragedií lidové strany a celého národa.

"Není jiné vyhlídky ba klid v tomto státě, než přijmouti socialistaci úpřímně a trvale!"

/Ferd. Peroutka v knize "Tak nebo tak" str. 83, Borový 1947/.

A K T U A L I T Y A P O Z N Á M K Y

Redakce a administrace "ROZPRAV" přeje všem čtenářům

radostné Vánoční svátky a šťastný Nový Rok!

Obdrželi jsme tolik pozdravných dopisů ze všech koutů světa, že nemůžeme-při nejlepší vůli-na ně odpovědět jednotlivě. Děkuje ze srdce všem dopisovatelům za jejich blahopřání a za povzbuzení k další práci a k boji za křesťanskou demokracii.

Redakce a administrace.

Křesťanská Akademie v Římě vydala Evangelia v překladu P. dra. Pavla Skrabala O. P. K. tisku znova připravil P. dr. Ondřej M. Petrů O. P. Objednati lze na adresu: Accademia Cristiana, Via della Conciliazione 1, Roma. Vytiskla velmi pečlivě Tipografia poliglosza Vaticana, krásnými typy a na dobrém papíře.

Emil Petráček

V zářijovém čísle "ROZPRAV" jsme se v článku "Nový faraon" vy-
pořádali s insinuacemi pana -epk- z laické redakce "Katolíka".
Pan -epk- totiž cosi povídal o tom, že prý "Rozpravy" nejčastě-
ji různé věci příliš příkře a nesprávně posuzují. Žádali jsme
tedy, aby pan -epk- uvedl konkrétně ta místa v "Rozpravách", kde
prý jsou různé věci nepravděpodobně posuzovány a pak také aby prokázal,
že se tyto nesprávné posudky vyskytují v našem časopise ještě
častěji než leccos správného. Obvinili jsme též laickou redakci
"Katolíka" z přisluhování socialistům a lidovým košičákům, jakž
i ze šíření nenávisti vůči slovenským katolíkům. Podložili jsme
každé naše tvrzení konkrétními a nevyvratitelnými důkazy. Pan
-epk- na to odpověděl v "Katolíku"/13/XI. 51/takto:
"časopis "Rozpravy" byl ještě za Pecháčkova působení v Bruselu
časopisem bystrým a redaktor SG nepouštěl své novinářské umění
do výstředností. Dnes se Rozpravy svou spoluprací se separatismem
rozpadly na svazek listů, který ztratil uroveň a váhu. Proto s jeho
poznámkami, výpady, tvrzeními a silnými slovy se nepolemisuje".

Laksavý čtenář nechť si povšimne naduté povýšenosti tonu
pana -epk-. Ve známé bajce Ezopově se také ropucha tak dlouho
nafukovala, až praskla. Působí v pravdě neodolatelně komickým doj-
mem, když si písálek, jehož pověstná ignorance se vždy důstojně
řadila k jeho nedostižnému umění vrtěti chvostem před načalstvem
troufá dokonce posuzovati novinářskou a vědeckou uroveň Rozprav.
/Pecháčkovo působení v "Rozpravách" spočívalo podstatně v tech-
nické spolupraci, klepání na blány, tisk a lepení známek a podob-
ně. Tvrdí-li snad pan Pecháček něco jiného o své někdejší roli v na-
šem časopise, tedy se chlubí cizím perím/. Avšak pan -epk- se vyh-
nul odpovědi na závažná obvinění, jež proti laické redakci "Kato-
líka" vznesly "Rozpravy". Nehodláme však nečinně přihlížeti k tomu
že pod pláštěm náboženství a národního čtení šíří redakce "Katolíka"
bludné názory odporující křesťanské nauce a společnosti a státu.

a že div ne věčnými tresty vyhrožuje katolickým Slovákům, uplatňujícím přirozené/t.j.božské/ právo slovenského národa na stát-nost.Redakce "Katolíka" ve svém horlivém přísluhování sociál-kolaborantůma lidovým renegátům z kruhů býv.t.zv.Rady,pěstuje modloslužebnický kult jen jedné určité státní formy a jejich no-sitelů,což je vyloženou heresí,-viz encykliky"Grave de communire pax Diuturnum illud,Charitate Christi,Mit brennender Sorge, aby-chom jmenovali jen ty nejdůležitější.Vytýká-li nám redakce "Ka-tolíka" spolupráci se separatismem,zdůrazňuje tím jen,že jsme křesťanští demokraté a realisté,a že usilujeme o dorozumnění s obrovskou většinou slovenského národa,bez ohledu na přání a ambice socialistických i katolisujících imperialistů.

Nebudeme též nečinně přihlížeti k tomu,,že se redakce "Ka-tolíka" vyhýbá každé kritice zločinného košického programu a so-cialismu.Nic tím však nepomohou zamlčovací manevry a taktika neod-porování zlu-vždyť je jen otázkou času,kdy budou konečně všichni ti socialističtí poskokové neokomunismu a lidovečtí poskokové socialismu vyhozeni na politické smetiště,kam jedině patří.

"Spojenectví s Ruskem je věcí všech stran Národní Fronty, je výsledkem jejich společného úsilí,je věcí celého národa , nikoliv jedné strany.Je-li smlouva věcí společnou,jsou také zá-sluhy o tuto smlouvu věcí společnou.Žádná strana nemá právo při-pisovati si výhradní podíl na této smlouvě.Smlouvu připravila a projednala Šrámkova vláda v Londýně/Hlučný potlekk poslanců stra-ny lidové/.

Dr.Ivo Ducháček v Prozatímním Nár.Shromáždění
dne 8 března 1945/.

HLAS AMERIKY vysílá velmi užitečnou relaci ve formě inter-view se Stalinem,kde odpovědi rudého diktátora jsou doslovně ci-továny ze Stalinovy knihy "Otázky leninismu".Jsou to odpovědi velmi instruktivní a vyplývá z nich,že sovětský komunismus neusta-ne ve své podryvné činnosti,pokud nebude dosaženo cíle světové proletářské revoluce.Není tedy spolupráce svobodného světa s ko-munistickými režimy možná.Je to ovšem správné,co říká "Hlas Ame-riky" a je opravdu potěšující,že vedoucímu českého pčřadu stačilo přečísti jednu jedinou knížku Stalinovu,aby přišel k logickým zá-věrům.Je jen s politováním,že neučinil tak již r.1945,a také že si k tomu nepřečetl také alespoň Lenina,Plechanova,Bebela,Engelse a Marxe-to by jistě on a jeho kolegové-profesionální politikové-nehlasovali pro znárodnění a proti Marshallovu plánu.V každém případě nebyli by se chlubili svými zásluhami při sdělávání a poa-depsání čs.-sovětské smlouvy o zřízení bolševického protektorátu Československo.

Od 6 ledna včetně budou české nedělní mše sv.slouženy vždy o 9.30 v kapli,90,rue des Palais,Bruxelles.

"SOUKROMÁ INICIATIVA? To už je něco dávno pryč. Ať si nikdo nemyslí, že bude něco vykládati lidem v ČSR o soukromé iniciativě. Vynesou ho za bránu a bude po řeči." /"TRIBUNA" v srpnu 1950. "TRIBUNA" je orgánem t.zv.čs. Zahraněního ústavu, jehož vznik, statuty a činnost jsou obklopeny hustou mlhou anonymity, a jehož cílem je zachování komunismu v ČSR, po porážce dnešního režimu/.

LE TESTAMENT DE FRANTISEK HALAS

(Le coup d'état communiste de 1948 a ouvert les yeux au poète. Mais ce n'est qu'après sa mort que son testament politique fût connu et les sbires de Kopecky n'ont pas tardé à le proclamer réactionnaire, de tendances bourgeoises.....)

En prenant sur lui de nous transmettre un peu à sa manière l'ultimessage du poète communiste Frantisek Halas, Jan Cep a fort judicieusement servi la cause que nous souhaitons tous voir triompher.

Sans doute, il s'est trouvé des voix autorisées pour contester l'authenticité de cette confession. Nous qui connûmes Halas et ses proches, nous préférons y voir la saisissante synthèse des différents états d'âme par lesquels passa le poète dont nul ne niera qu'il obéissait à un impérieux besoin de nature en se confiant à ceux dont il croyait simple le coeur, et maintes fois à des ecclésiastiques.

Habitué à traduire en images impressions et jugements, Halas n'était guère habile à rendre en termes lucides pour l'intellect le résultat de ses introspections. Recueillis et transposés en un langage de "raison" par l'esprit de Jan Cep dont la rigueur logique et la clarté-on s'en souvient-forçait, dès avant la guerre, l'admiration de ses amis français, cartésiens de "normale", ses propos gagnent en précision et prennent valeur d'argument.

Ce témoignage est précieux entre tous. Il lève le voile en effet sur les atroces souffrances de l'esprit en régime communiste, souffrances auprès desquelles la spoliation, le travail forcé mal rétribué, et tant d'autres vexations paraissent étrangement supportables. Il dénonce l'acharnement démoniaque du régime à "dépersonnaliser l'homme", à étouffer cruellement ses aspirations les plus incoercibles, à lui interdire toute recherche du vrai, tout culte du beau et du bien en laissant en pâture au coeur et à l'esprit un système conçu par des hommes nés de la haine et du crime. Il analyse enfin les effets de cette idéologie lorsqu'elle s'est emparée d'un esprit, et s'arrête au pire de tous: l'oblitération du sens moral

qui fait perdre à l'adepte le contrôle de ses actes.

C'est ce qu'il importait de redire au monde, et qui rendre plus agissantes la pitié et l'indignation des peuples libres. D'autant plus que le témoignage ne provient pas d'un homme de droite. C'est un écrivain communiste qui brise sa plume après avoir lancé un solennel avertissement aux intellectuels du monde "trop enclins écrit-il, à appuyer les tendances d'extrême-gauche, et, partant, mal immunisés".

Il répugnera peut-être à certains de se réconcilier avec la personne de Frantisek Halas, et de l'admettre parmi les champions de la liberté. A leur intention pourtant, nous ferons remarquer, que le passé du poète, jusqu'à la libération n'est guère entaché que d'une énorme naïveté. Jusqu'à cette date, ses cris vengeurs, ses indignations qui portent souvent à faux, et ne vont qu'à remplacer une injustice par une autre pire, relève de l'inconscience qui empêche la harpe de discerner d'où vient le souffle qui fait vibrer ses cordes. Le remède que prône l'idéaliste, n'a pas encore été essayé.

Depuis la Libération, et jusqu'au moment du coup de force communiste en février 1948, Halas accepte sans doute de remplir des fonctions importantes. On ne l'y voit pas cependant composer autrement que par sa présence avec ceux qui vont usurper le pouvoir.

Avec février, l'expérience est concluante. Halas voit clair, et son attitude de réprobation ne se démentira pas. Lequel de ses intimes n'a pas été effrayé de l'entendre hurler-qu'on nous excuse-"svinstvo" (saloperie) dans des réunions ou il eût été pour le moins prudent de se taire, et où il était question de nouvelles initiatives des dirigeants? S'il n'a pas été inquiet, c'est assurément parce que à l'époque, l'épuration des hommes en vue n'était pas encore passée dans les mœurs, et qu'il demeurait le barde choyé des petites gens sensibles à des accents trahissant plus d'émotion que de haine. A peine avait-il rendu le dernier soupir, d'ailleurs, qu'il était mis à l'index comme dangereusement individualiste et bourgeois.

Même si nous estimons avoir qualité pour juger cet homme, soyons sagement indulgents. En tout état de cause, il a communiqué à nos aspirations, et la mort l'a cueilli souffrant comme nous de la méconnaissance d'un grand idéal.

R.K.

"Bíti na poplach je zbytečné. V republice nemůže býti nikdo na pochýbách, že by se snad někdo chtěl odvážiti odstraniti vymoženosti které jsme nastolili v revoluci a po revoluci právním řádem".

/dr P. Zenkl na veřejném projevu v Chomutově 13 listopadu 1947./

"Socialismus je zcela správně vyznáván, jako mravně vyšší způsob života".

/dr. E. Beneš ve svém Vánočním poselství 24 prosince 1948/.